

DEN HVIDHÅREDE KÆLLING

Ja, der var en gang — det er såmænd den gamle historie — en mand, som pryglede sin kone. Ja, og så flygtede hun naturligvis bort fra ham, og sit barn havde hun taget med, et lille et, som hun bar på ryggen — og således gav hun sig på vandring med sin lille unge.

Så løber hun på et stort hus, et hus med to rum og en indgang; men mennesker var der ingen af, og så gik hun ind. Der brændte en lille lampe derinde; en gammel kælling lå og sov, hun lå på sin ryg, og hun sov om dagen, fordi hun var en gammel kælling. Hun skulle sørge for, at lampen aldrig gik ud. Men hendes store sønner var ude på fangst.

Flygtningen trak nu sine kamikker af og gav sig til at tørre dem. Så hørte hun en underlig raslen. Hun sprang op og så sig om og ser så den gamle kælling komme krybende hen imod sig. Hun fik lige revet sine kamikker til sig og flygtede bort i løb. Kællingen satte efter hende og kom nærmere og nærmere. Så kastede konen sit lille barn fra sig, og den gamle kælling slog sin store økse i den lilles hals. Hun længtes efter at spise.

Så kom flygtningen hjem og mødte sin mand, der kom kørende.

„Men hvor er dit bam?“ spurgte manden. „Jeg tabte det, da den hvidhårede kælling forfulgte mig.“

„Du lyver, jeg vil slå dig ihjel.“

„Jamen lad mig først vise dig den gamle kælling,“ svarede konen; og så vandrede de bort.

Og da de kom frem, fandt de hende atter sovende.

Manden gik ind.

Han greb en stor økse, der lå over den sovende, så huggede han til, lige i halsen på hende.

Hun rejste sig op, „ou-u-u-uh!“ åndede hun ud, og så døde hun.

Så gav manden sig til at vente på, at hendes børn skulle komme hjem.

Og de kom til syne, slæbende rensdyr på ryggen, og alt som de nærmede sig, råbte de: „Mor, vi har skaffet dig skind, du skal hvile dig på!“

En af dem kom ind gennem husgangen. Manden huggede ham i halsen og kastede ham til side.

Og så kom der en anden og så en til og dem alle huggede han i halsen.

Men da blod begyndte at flyde inde fra huset ud i husgangen, undslap tre.

Manden og konen tog nu så meget renskød, de kunne bære, på ryggen og vandrede hjem.